

— Ние не можахме да ги видиме, — рекълъ бюлюкъ-башиятъ.

— Ако те хвана за брадата, то ще да ти направя кокалитъ на соль и на пепель! — извикалъ пашата и скокналъ накраки. — Какъвъ си ти бюлюкъ-башия, когато не си можалъ съ цѣли 3,000 души да хванешъ нѣколко гяурина?

После тия думи бюлюкъ-башиятъ си подаде оставката.

После гореказаното произшествие ние слѣзохме долу близъ селата. Бойчо, новиятъ нашъ другаринъ, поиска да му дамъ двама момци, за да го заведатъ дома му. Той ми каза, че ще да заржча нѣщо си на своя синъ и ще да се върне тутакси. Вечеръта момчетата се върнаха сами и казаха ми, че и Бойчо се е предалъ на турцитъ. Той се срещналъ съ нѣколко души селяни, които му казали, че щатъ да станатъ за него кефилъ и щатъ да го измолятъ у пашата. Когато Бойчо чулъ тия думи, то рекълъ на момчетата така:

— Поздравете войводата и кажете му, че азъ ще да се предамъ на турцитъ, па щото даде Господъ.

Ето ти още едно чудо! Какъ е можалъ тоя уменъ и разуменъ човѣкъ да направи подобна глупостъ? Не зная. Подобни чудеса се случватъ у насъ твърде често.

Когато Бойчо дошелъ въ конака, то турцитъ тутакси го направили началникъ надъ заптиетитъ и изпроводили го да ни търси и да ни удари. Въ това сжщо време правителството бѣше издало заповѣдь, че който ни скрие въ кжщата си или който ни даде парче хлѣбъ, то имането му ще да се вземе отъ царщината, а самъ той ще да се изпроводи на заточение до вѣка... Съ тия срѣдства правител-